

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **J. M.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Bc. Vladimírem Volným, advokátem,
sídlem Paroubkova 228, 344 01 Domažlice,

proti
žalovanému: **Okresní soud v Chomutově**,
sídlem Na Příkopech 663/29, 430 14 Chomutov,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I.** Řízení **se zastavuje.**
- II.** Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek v částce 1 000 Kč. Částka 1 000 Kč bude žalobci vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal prostřednictvím svého právního zástupce včasnou žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve smyslu § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kterou se domáhal, aby soud vyslovil, že žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobce o informace ze dne 19. 9. 2021 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.
2. Žalobce podal předmětnou žalobu poté, co dle svého tvrzení nebyl úspěšný při uplatnění zvláštního prostředku ochrany před nečinností u nadřízeného orgánu žalovaného, tj. Ministerstva spravedlnosti, a to prostřednictvím stížnosti ze dne 6. 10. 2021 podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ. I přes tyto kroky žalovaný a jeho nadřízený orgán Ministerstvo spravedlnosti zůstali nečinní.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Podáním ze dne 5. 12. 2021, které soud obdržel tentýž den, ovšem žalobce prostřednictvím svého právního zástupce vzal výslovně podanou žalobu v plném rozsahu zpět s odůvodněním, že po podání předmětné žaloby obdržel rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 25. 11. 2021, kterým bylo rozhodnuto o shora rekapitulované stížnosti ve smyslu § 16a odst. 6 písm a) InfZ tak, že byl postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace ze dne 19. 9. 2021 potvrzen a stížnost byla zamítnuta, přičemž nečinnost žalovaného tak byla dle žalobce zhojena. Žalobce proto navrhnul, aby soud řízení o podané žalobě zastavil a současně opětovně požádal, aby mu byla přiznána náhrada nákladů daného řízení.
4. Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. může vzít navrhovatel svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
5. Protože projev vůle žalobce, jímž došlo ke zpětvzetí předmětné žaloby, je zcela jednoznačný a nevzbuzuje pochybnosti o tom, že jím žalobce zamýšlel ukončení předmětného soudního řízení jeho zastavením, soud v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. výrokem I. usnesení řízení o podané žalobě zastavil.
6. Jelikož řízení skončilo jeho zastavením před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) rozhodl výrokem II. usnesení o vrácení soudního poplatku, jenž byl soudu uhrazen ve výši 2 000 Kč, toliko ve výši 1 000 Kč, když podle citovaného ustanovení mj. platí, že soud vrátí z účtu zaplacený poplatek za řízení snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, pokud bylo řízení zastaveno před prvním jednáním. V souladu s tímto ustanovením soud rovněž rozhodl o tom, že snížený soudní poplatek bude žalobci vrácen z účtu krajského soudu dle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve lhůtě třiceti dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.
7. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl výrokem III. usnesení podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení bylo zastaveno. I přestože žalobce požadoval přiznání náhrady nákladů řízení, soud neshledal důvod postupovat podle druhé věty uvedeného ustanovení, neboť k zastavení řízení nedošlo pro pozdější chování žalovaného ani pro uspokojení žalobce. Žalobce opírá své přesvědčení o tom, že je namístě aplikovat § 60 odst. 3 větu druhou s. ř. s. zejména o závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2013, č. j. 8 Ans 10/2012-46, nebo ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14. Nejvyšší správní soud zde však posuzoval otázku, zda lze v případě nečinnosti nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti ve smyslu § 16a InfZ považovat za splnění podmínky vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti ve správním řízení ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. samotné podání stížnosti při nedodržení lhůty k rozhodnutí o stížnosti. Jinými slovy, Nejvyšší správní soud se zabýval toliko otázkou přípustnosti nečinnostní žaloby, přičemž dospěl k závěru, že za shora popsanych okolností je nečinnostní žaloba přípustná. V nyní projednávané věci jsou skutkové okolnosti případu obdobné, neboť žalobce rovněž tvrdil, že o jeho stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ nebylo rozhodnuto nadřízeným orgánem ve lhůtě podle § 16 odst. 5 a 8 InfZ. V souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem ve shora odkazovaných rozsudcích, tedy platí, že žalobu bylo možno po jejím podání meritorně projednat, neboť byla splněna podmínka přípustnosti žaloby spočívající v řádném vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti ve správním řízení.

8. Z pouhé skutečnosti, že žaloba byla v daném případě podána přípustně, však nelze dovozovat, že cíle žaloby bylo dosaženo již jen tím, že Ministerstvo spravedlnosti jako nadřízený orgán po podání žaloby rozhodlo o žalobcově stížnosti. Je totiž třeba důsledně rozlišovat mezi postupem povinného orgánu v řízení o žádosti o poskytnutí informací a postupem nadřízeného orgánu v řízení o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ. Stížnost proti postupu žalovaného jako povinného subjektu v tomto případě představuje pouze právní prostředek, jehož účelem je zajistit naplnění primárního cíle procesní úpravy obsažené v InfZ, jímž je řádné posouzení žádosti a v případě jejího kladného posouzení i poskytnutí požadovaných informací. Projednání stížnosti nadřízeným orgánem není samoúčelné, nýbrž je úzce spjato s veřejným subjektivním právem žadatele na řádné a včasné projednání jeho žádosti o poskytnutí informací.
9. Na základě výše popsaného tak lze konstatovat, že předmětem žalobcem podané žaloby byla nečinnost žalovaného při vydání rozhodnutí ve věci samé, čemuž ostatně odpovídá jak její petit, tak i označení žalovaného. Byť žalobce mohl spatřovat původ nečinnosti v pasivitě nadřízeného orgánu při rozhodování o stížnosti proti stanovené výši úhrady za poskytnutí informací, ve výsledku to nebylo Ministerstvo spravedlnosti, nýbrž žalovaný, proti jehož nečinnosti se v souladu s ustálenou judikaturou žalobce domáhal ochrany. V tomto světle je pak třeba hodnotit otázku, zda ke zpětvzetí žaloby došlo v důsledku pozdějšího chování žalovaného nebo pro uspokojení žalobce ve smyslu § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s. Rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti, jímž bylo na základě stížnosti žalobce ve věci rozhodnuto podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ tak, že byl postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace ze dne 19. 9. 2021 potvrzen a stížnost byla zamítnuta, nepředstavuje rozhodnutí ve věci samé, tj. rozhodnutí o žádosti o poskytnutí informací (resp. žalovaný ve věci žalobci zaslal dne 4. 10. 2021 přípis, kterým mu požadované informace k jeho žádosti poskytl a dále již ve věci více nečinil), a proto nelze mít za to, že by žalobce dosáhl toho, čeho se žalobou aktuálně domáhal. Vydáním rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti pak nedošlo ani k uspokojení žalobce ve smyslu § 62 s. ř. s., jak se žalobce mylně domnívá, neboť mu nepředcházela postup tímto ustanovením předpokládaný. Nezbyvá tedy než uzavřít, že ke zpětvzetí žaloby nedošlo výlučně pro pozdější chování žalovaného nebo pro uspokojení žalobce. Soud proto žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. prosince 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu